Учора вкралась осінь у Париж,
Промкнулась по бульвару Сен-Мішель.
В цей млосний день у затінку дерев
Я став їй за мішень.

Я брів до Сени, і в моїй душі
Пісні-хмизинки тліли не к добру,-
Так димно й дивно жевріли про те,
Що, мабуть, я умру.

Шепнула осінь тайну на льоту,
Бульвар стенувсь у ту невловну мить.
Шу-шу — прошелестіло, пронеслось
Між тихих верховіть.

Не встигло літо ще й страху відчуть,
Як осінь засміялась і втекла...
І знаєм тільки я та чуйний лист,
Що тут вона була.